

at glemme ham, og hvorledes han saa Aaret efter vilde vende tilbage som Kandidat med bedste Karakter og i bevægede Ord anholde Faderen om hendes Haand.

Men der kom aldrig Turister til denne triste Afkrog af Landet, og Sommer efter Sommer gik, uden at noget Æventyr viste sig.

Ragnhild Tønnesen maatte smile, naar hun nu tænkte tilbage paa disse sine Sekstenaars-Sværmerier. Hun var siden ofte bleven ulejligen af Friere blandt Egnens øltykke Proprietærsønner, der øjensynligt slet ikke kunde forstaa, at hun — især i sin nuværende fremrykkede Alder — ikke med Taknemlighed modtog deres Tilbud. Men for øvrigt var Aarene hengledne stille og ensformige ved Faderens Side uden ydre Oplevelser af nogen Betydning. Naar hun nu og da saa' tilbage paa sit Liv, forstod hun næsten ikke, at hun virkelig ikke var mere end fire og tyve Aar, at hun altsaa netop befandt sig midt i sin „Blomstring“. Hun syntes absolut, hun maatte være begyndt at blive gammel. Der fandtes snart sagt intet mere i Verden, der kunde opfylde hende — uden netop hendes Musik. Selv det aarlige Foraars-Besøg i København, der i de første Aar af hendes Landliv havde været som en tre Uger lang Fest for hende,